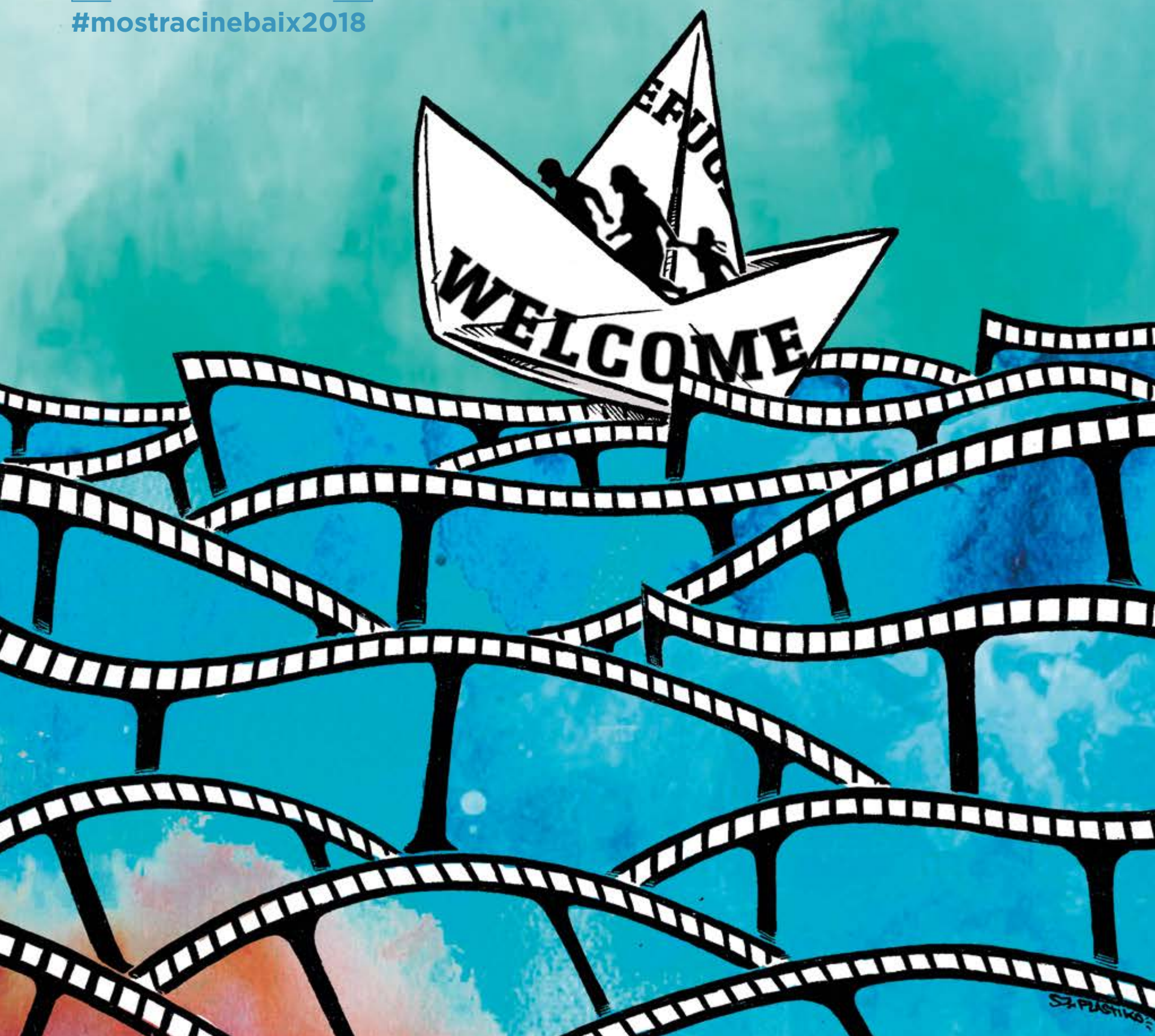

Cinema de la Mediterrània i del Llevant
del 8 al 18 de novembre de 2018
Sant Feliu de Llobregat

MOSTRA DE CINEMA
INTERNACIONAL
DEL BAIX LLOBREGAT

#mostracinebaix2018

Els fantasmes de la primavera àrab

Què ens diuen els films egipcis, sirians o tunisians sobre les revoltes de 2011 i les seves conseqüències? El desencís sembla ser la nota dominant entre les pel·lícules que es podran veure a la Mostra de CineBaix 2018

Ignasi Franch
@IGNASIFRANCH

Si les diverses pel·lícules de la Mostra de la Mediterrània i del Llevant del Baix Llobregat poden oferir-nos pistes sobre la vida després de la Primavera Àrab, se'n poden extreure més dubtes i pessimisme que no pas entusiasme i orgull. Una de les propostes més contundents del cicle, *La bella i els gossos*, signada per la realitzadora tunisiana Kaouther Ben Hania, s'inspira en un fet real: la violació d'una dona per part d'un grup de policies l'any 2012. Després de la violació, arriba la incomoditat de les autoritats hospitalàries i l'assetjament policial perquè la víctima no denunciï. Un comentari ubica la narració a la Tunísia postrevolucionària: un dels policies que assetgen la protagonista argumenta que ella no ha de debilitar la policia, garant de l'ordre en uns temps de gran inestabilitat i inseguretat. La víctima ha de callar en defensa d'un suposat bé major.

'Still recording' insta el compromís total amb la rebel·lió contra al-Assad

La bella i els gossos pot remetre a altres neorealismes –o postneorealismes– del cinema mundial contemporani, com la romanesa *La muerte del señor Lazarescu*. Si Cristian Puiu ens mostrava la fallida de l'atenció sanitària mitjançant el relat d'una nit inacabable, Ben Hania crida contra els horrors dels cossos de seguretat i repressió també amb una narració nocturna que provoca impaciència i horror. Ho fa a través de nou llargs plans seqüència que concentren l'acció en nou moments, que

potencien la intensitat del drama i dimensionen el treball actoral. El visionament resulta adequadament trasbalsador, encara que alguns virtuosismes de càmera poden semblar d'una artificiositat fora de lloc.

El documental *Tunisia: justice in transition*, realitzat per Ricard González i Marc Almodóvar, pot servir de complement documental a través de la seva mirada periodística a la Tunísia actual. Tracta de les dificultats per implementar una comissió de la veritat que desveli i repari els abusos de la dictadura. Els cineastes inclouen algunes reaccions que prenen la forma de replegament patriòtic i crida al silenci. Com deia el policia torturador de *La bella i els gossos*, l'oblit serveix de mecanisme preservador de l'estabilitat.

SOBRE EL LABERINT SIRIÀ

La siriana Gaya Jiji signa *My favorite fabric*, una mirada ficcionada del seu país marcada pel protagonisme d'una jove silenciosament frustrada i lacònicament a la deriva en ple naixement de la rebel·lió contra Bashar al-Assad. Nahla es comporta d'una manera contradictòria: boicoteja un possible matrimoni que seria el seu passaport cap a Amèrica, però també maniobra el posterior compromís de l'antic pretendent amb la seva germana. Des d'una perspectiva occidental, resulta difícil d'interpretar la possible dimensió simbòlica de la protagonista. D'altra banda, diversos personatges reproduïen la lectura oficialista, segons la qual les mobilitzacions són un focus de desordre i inseguretat. Al final, però, es dimensionen les imatges de violència institucional. Potser Nahla representa un poble desconcertat que no sap què pensar ni cap a on vol (o cap a on pot) anar.

El documental *Still recording*, en canvi, representa el compromís total amb la rebel·lió contra al-Assad. Els dos cineastes que encapçalen el projecte s'incorporen a un grup armat i filmen alguns esdeveniments que tenen lloc entre els anys 2011 i 2015. A l'inici de la pel·lícula, queden ben clars els horrors de la guerra. Un dels participants no pot seguir parlant a la càmera a causa de les náusees que li provoca trobar tants cadàvers.

A 'El Cairo confidencial', la revolta col·lectiva xoca indesitjablement amb una redempció individual

En un escenari de dubtes i pessimisme envers les conseqüències de la Primavera Àrab, el documental sirianès 'Still recording' destaca pel seu enfocament prorevolucionari sense esclatxes

Still recording pot resultar xocant. Els protagonistes passen de celebrar una festa a enterrar cadàvers, de llançar míssils a ballar. En una escena, un franc tirador parla amb la seva mare mentre escruta els carrers, en una mostra perfecta de la quotidianitat enrarida per la normalització d'una violència extrema. Implícitament, apareix la devaluació de la vida humana en un context bèl·lic. Quan els cineastes no poden evitar el linxament d'un soldat que havia col·laborat amb ells, un dels responsables treu ferro a la seva intervenció: "Jo no he matat ningú, només l'he apunyalat al cul, l'esquena i l'espallta".

EGIPTE ENDURIT, EGIPTE OPTIMISTA

El duríssim documental *We have never been kids* retrata les vivències d'una dona egípcia i els seus fills al llarg dels anys, amb un home maltractador com a figura absent que condiciona les vides de tota la família. Mahmood Soliman ofereix un documental inesgotable que creix en paral·lel a les experiències i contradiccions de les persones retratades. La situació política del país també apareix al film: Nadia i els seus fills participen en les revoltes, però tots els governs posteriors els deceben i tornen a una lluita per a la supervivència sense ambicions de canvi. *We have never been kids* acaba convertint-se en una pel·lícula infinita sobre la desesperança d'un poble, sobre la perpetuació de la violència sota la criança d'un pare maltractador, sobre els límits de les eleccions i els valors individuals quan la supervivència està amenaçada. Alhora, genera interrogants sobre les maneres incisives de Soliman, que grata en les vides (i les ferides) que documenta.

'We have never been kids' retrata les vivències d'una dona egípcia i els seus fills

Del mateix Egipte arriben dues protestes que s'abstinguin del context polític. La primera d'elles, *Poisonous roses*, és un drama familiar incòmode. Fawzi Saleh i el seu equip aconsegueixen extreure imatges memorables dels escenaris deteriorats d'uns carrers i unes fàbriques del Caire sense caure en l'afectació o l'embelliment de la misèria. Es tracta d'un drama social pessimista sobre una jove que professa un amor asfixiant envers el seu germà, potser a causa de la por al canvi i a la pobresa extrema. En la segona, els responsables de *Yomeddine*, en canvi, opten per embenar les ferides de la marginació amb una entrançable pel·lícula de carretera plena de solidaritat i bons sentiments compartits entre la gent exclosa. L'excusa narrativa és el viatge d'un home marcat per les cicatrius de la lepra i d'un nen orfe que viatgen junts a la cerca de la família del primer.

DESCONFIANÇA ENVERS LES MASSES

Com en el cas de *My favorite fabric*, la pel·lícula *El Cairo confidencial* situa una història de ficció en els dies de la Primavera Àrab. Tarik Saleh, director suec d'origen egipci,

signa un film negre contemporani marcat pel seu protagonista: un policia corrupte que investiga un assassinat. La narració adopta uns tons grisencs i es mimetitz amb l'abatiment d'un investigador perdut dins d'un laberint de poders enfrontats. Tota mena d'interessos ocults s'encreuen i s'enfronten, es mantenen i es canvien. Els poders esdevenen inescrutables, gairebé kafkians, representats per amos invisibles, per veus a l'altra banda d'un telèfon. Al desenllaç de la trama, els protestants contra Mubarak es converteixen en agents obstaculitzadors de la redempció de l'antiheroi. Saleh escenifica una situació que, potser involuntàriament, remet a la por envers les revoltes. Si l'antic ordre és indesitjable, el desordre derivat de les protestes facilita la fugida dels sàtrapes.

Razzia, un exquisit film marroquí de vides encreuades, bellament fotografiat i delicadament estructurat, també pot llegir-se sota aquest prisma fatalista segons el qual la lluita contra la tirania genera noves injustícies. El realitzador Nabil Ayouch construeix un retaule que observa amb mirada empàtica les víctimes de petits o grans gestos d'antisemitisme, homofòbia i masclisme. Les protestes socials, en canvi, es fotografien en clau amenaçant, a través d'imatges fosques de masses cridant. Sembla que, a parer d'Ayouch, els drets s'han de defensar només en clau individual i en la vida privada. És un altre fenomen de la digestió de les primaveres àrabs: les dificultats per donar suport a moviments de canvi amb resultats incerts, atès el context mundial de por a la inseguretat i la violència de credo islamista.

PUBLICACIÓ EDITADA CONJUNTAMENT PER CINEBAIX I LA DIRECTA			
12a edició MC LA MOSTRA DE CINEBAIX	Cinebaix www.cinebaix.com C. Joan Batllori, 21 08980 Sant Feliu de Llobregat 936 661 859		La Directa www.directa.cat directa@directa.cat FACEBOOK: La Directa - TWITTER: @La_Directa 661 493 117 - 935 270 982 C. Riego, 37, baixos. 08014 Barcelona
	CORRECCIÓ: Èlia Olivan FOTOGRAFIA: Victor Serri MAQUETACIÓ: Roger Costa Puyal		
	EDICIÓ: Jesús Rodríguez PORTADA: Ricardo Hermida		

Cartellera

La belle et la meute / Aala Kaf Ifrit (La bella i els gossos)

KAOUTHER BEN HANIA [ALEMANYA, ESTAT FRANCÈS, LIBAN, NORUEGA, SUECIA] - 2017 - 100 MIN - FICCIÓ

Myriam, una jove estudiant tunisiana dotada d'una gran bellesa, només té un desig aquesta nit: ballar en aquesta discoteca de llums brillants i de colors i conèixer en Youssef, el noi que no li treu els ulls de sobre; però passa una cosa terrible. Malgrat el trauma, està decidida a anar a la policia, però què es pot fer quan la teva única opció és el teu assetjador?

Dissabte 17 de novembre, 19 h: Projectió de *La belle et la meute* i posterior debat (pendent de confirmació)

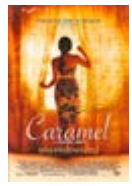

Cafarnaüm / Capharnaüm

NADINE LABAKI [ESTATS UNITS, LIBAN] - 2018 - 120 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A CATALUNYA

Una faula política contemporània que se centra en un nen que intenta rebel·lar-se contra la vida que se li ha imposat.

Caramel / Sukkar banat (Caramel)

NADINE LABAKI [ESTAT FRANCÈS, LIBAN] - 2007 - 95 MIN - FICCIÓ

A Beirut, diverses dones es reuneixen en un saló de bellesa, un microcosmos colorista i sensual. Layale estima un home casat. Nisrine, que és musulmana i està a punt de casar-se, té un seriós problema: ja no és verge. Rima se sent atreta per les dones. El problema de Jamel és que es resisteix a envellir. Rose ha sacrificat la seva vida per tenir cura de la seva germana, que pateix demència senil.

Commander Arian / Commandant Arian

ALBA SOTORRA [ALEMANYA, ESTAT ESPANYOL] - 2018 - 80 MIN - DOCUMENTAL

Moguda pel record de les víctimes d'agressió sexual, la comandant Arian lidera una de les Unitats de Protecció de Dones (YPJ) de la resistència kurda. El seu batalló, format íntegrament per dones, es dirigeix a la ciutat de Kobane per alliberar el seu poble de les arpes de l'ISIS. A mesura que avancen, la reivindicació del veritable significat de la seva lluita pren força: l'exigència de llibertat per a la propera generació de dones. **Dissabte 10 de novembre, 19.15 h: Projectió de *Commander Arian* i posterior debat amb Alba Sotorra, directora de la pel·lícula, amb la presència de l'actriu principal**

Divine Wind / Rih rabani

MERZAK ALLOUACHE [ALGERIA, ESTAT FRANCÈS, LIBAN, QATAR] - 2018 - 96 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

El jove Amine i l'enigmàtica Nour són convocats per extremistes per participar en una acció armada contra una refineria al desert del Sàhara. Abans no es coneixien, però la missió els uneix i entre ells es crea una connexió cada cop més intensa i profunda. Però la seva relació pot posar en perill la seva missió.

El Cairo confidencial / The Nile Hilton Incident

TARIK SALEH [ALEMANYA, DINAMARCA, ESTAT FRANCÈS, MARROC, SUECIA] - 2017 - 106 MIN - FICCIÓ

Noredin, un detectiu corrupte amb un futur brillant al cos de policia, el principal propòsit del qual no és exactament fer el bé -sinó fer-se ric- és enviat a l'hotel Nile Hilton, on acaben de descobrir el cadàver d'una dona. La identitat d'aquesta, les seves connexions amb els elits del Caire i altres incidents més personals acabaran portant Noredin a prendre decisions transcendents i a descobrir-se a si mateix.

El Sol del Nord. Construïnt l'autonomia a Bakur

PAULA R. AINSA, ADRIÀ OLIVARES [ESTAT ESPANYOL] - 2015 - 65 MIN - DOCUMENTAL

Es diu que al Kurdistan el sol neix per l'oest, en referència al procés revolucionari de Rojava -oest en kurd. Aquesta regió autònoma de Síria és coneguda arreu del món perquè ha estat capaç d'autogovernar-se democràticament i de defensar-se enmig d'un país en guerra. Aquest documental és una instantània de la seva germana i veïna, Bakur, la regió nord del Kurdistan, al sud-est de Turquia, que també es troba immersa en la seva pròpia lluita per una vida digna.

Divendres 16 de novembre, 19.30 h: Projectió de *El Sol del Nord. Construïnt l'autonomia a Bakur* i posterior debat amb els directors, Paula R. Ainsa i Adrià Olivares

El viaje de Khadija

TARIK EL IDRISSI [MARROC] - 2017 - 70 MIN - DOCUMENTAL

Khadija, de mare i pare marroquins, va néixer a Amsterdam. Com tantes joves marroquines, ha crescut a Europa entre dos mons sovint enfrontats. Fa vint anys que no visita el poble de la seva família, Beni Chiker, un petit lloc a prop de Melilla, a la frontera amb l'Estat espanyol. Allà solia passar els estius quan era petita. Vol reconciliar-se amb els seus orígens però no admet el masclisme que impera al Marroc. La seva identitat està marcada per la figura de la seva àvia, a qui adorava. Mamma Lallal era una dona temuda pels homes del poble. La seva llegendària encara és viva.

Diumenge 11 de novembre, 19.15 h: Projectió de *El viaje de Khadija* i posterior conferència sobre les relacions entre l'Estat espanyol i el Marroc a càrrec de Maria Rosa de Madariaga

Ghost Hunting / Istiyad Ashbah

RAED ANDONI [ESTAT FRANCÈS, ITÀLIA, QATAR, SUÏSSA, PALESTINA] - 2017 - 94 MIN - DOCUMENTAL

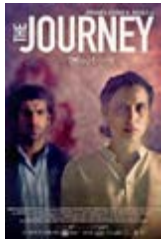
Per enfrontar-se als fantasmes que el persegueixen, el director palestí Raed Andoni reuneix un eclèctic grup d'expresidaris per construir una rèplica d'Al-Moskobiya, el principal centre d'interrogatoris d'Israel, on ell mateix va ser empresonat als 18 anys. Des de la memòria fragmentària, dia rere dia, donen forma al centre d'interrogatoris que tots van viure i recreen les seves històries. A mesura que s'aixequen les parets de les cel·les, les llengües i les emocions es van deixant anar.

Hayati (mi vida)

SOFI ESCUDÉ, LILIANA TORRES [ESTAT ESPANYOL, ESTAT FRANCÈS, TURQUIA] - 2017 - 80 MIN - DOCUMENTAL

El 2015, en la seva fugida de Síria, Ossamah i el seu fill petit van ser víctimes d'una traveta a la frontera hongaresa per part d'una reportera. La imatge es va fer viral, i es va convertir en una de les icones més vergonyoses del conflicte. Paradoxalment, això li va permetre arribar a Madrid. La resta de la família, està estancada a Turquia. El seu exemple ens permet reflexionar sobre la supervivència de les famílies sirianes atrapades a Turquia. Què se'n va fer, dels seus somnis? *Hayati (mi vida)* és la història d'Ossamah, però també de Moatassam, Youssef i Muhannad, tres prometedors futbolistes sirians a qui la guerra els va arrabassar el futur.

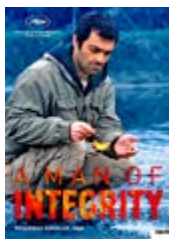

La decisión / Al Rahal (The Journey)

MOHAMED AL-DARADJI [ESTAT FRANCÈS, IRAQ, PAÏSOS BAIXOS, QATAR, REGNE UNIT] - 2017 - 82 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

El 30 de desembre de 2006 era primer dia de la Celebració del Sacrifici, una de les festivitats musulmanes més sagrades. L'estació de tren de Bagdad torna a obrir i Sara té la fèrria intenció de perpetrar un atemptat suïcida. Mentrestant, Salam és un comerciant molt perspicax que ràpidament s'adona de les intencions de la jove i decideix dissuadir-la del seu pla per tots els mitjans. Després d'una sèrie de successos, Sara pren com a ostatge Salam, però tot i així ell seguirà intentant convèncer-la que posi fi a les seves intencions. Aconseguirà el comerciant evitar l'atemptat?

Lerd (A man of integrity)

MOHAMMAD RASOULOF [IRAN] - 2017 - 117 MIN - FICCIÓ

Reza és un empleat d'una piscifactoria d'una petita ciutat de l'Iran. Es trobarà en la completa ruïna financera quan el subministrament d'aigua que abasteix el riu sigui tallat. El rerefons de la història se centra en l'opressió, la corrupció política i empresarial, la injustícia iraniana i com un oprimit ha de plantar-se davant del seu opressor per aconseguir el que vol.

Mon tissu préféré

GAYA JUI [ALEMANYA, ESTAT FRANCÈS, TURQUIA] - 2018 - 96 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

Damasc, març de 2011. Nahla és una jove soltera que viu una vida avorrida en un suburbi sirí amb la seva mare i dues germanes. El dia que li presenten Samir, un expatriat sirí dels Estats Units a la recerca d'una esposa, ella somia una vida millor. Però res surt com estava previst.

Poisonous Roses / Ward Masmoun / Rosas venenosas

FAWZI SALEH [EGIPTE] - 2018 - 70 MIN - FICCIÓ

Sagr viu al districte de les adoberies del Caire, un barri pobre dominat pel soroll de pells triturades i a la pudor de les aigües putrides que infesten els carrers foscos. Mentre ell somia una vida millor lluny d'allà, la seva germana Taheya fa tot el possible per dissuadir-lo.

Razzia

NABIL AYOUGH [BELGICA, ESTAT FRANCÈS, MARROC] - 2017 - 119 MIN - FICCIÓ

A la Casablanca del 2015, un formiguer de protestes i convulsió social, les vides de diversos personatges es creuen: la Salima, que lluita contra els estereotips sobre la dona de la societat musulmana; Monsieur Joe, l'amo jueu d'un cafè que es debat entre honorar les tradicions i els seus propis desitjos; Inès, una jove problemàtica de classe mitjana que està vivint el seu despertar sexual, i Hakim, fan de Freddy Mercury que vol guanyar-se la vida com a cantant davant el rebuig del seu pare conservador. Abans, als anys 80, un professor intenta resistir als preceptes del govern i seguir fent somiar els seus alumnes.

Dijous 15 de novembre, 19.15 h: Projectió de *Razzia* i posterior presentació del llibre *Mira'm als ulls. No és tan difícil entendre'ns*, amb Miriam Hatibi, autora del llibre

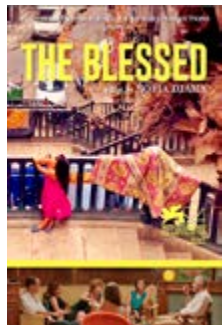

Still recording / Lissa Ammetsajjel

SAEED AL BATAL, GHIAH AYOUB [ALEMANYA, ESTAT FRANCÈS, LIBAN, QATAR, SIRIA] - 2018 - 120 MIN - DOCUMENTAL

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

Els estudiants Saeed i Milad decideixen deixar la ciutat de Damasc i posar rumb a Douma, un suburbi que està sota el control dels rebels. Al llarg de quatre anys, el documental segueix els passos d'aquests dos joves mentre reflexiona sobre l'estat d'una ciutat que passa del conflicte a la pau i la pobresa més absoluta.

The Blessed / Les bienheureux

SOFIA DJAMA [ALGERIA, BELGICA, ESTAT FRANCÈS] - 2017 - 102 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

Alger, uns anys després de la guerra civil. Amal i Samir van a celebrar els vint anys de casats en un restaurant. Durant el camí, tots dos rememoren el seu país: Amal, com una pèrdua de les il·lusions, i Samir, com el país on pot viure còmodament. Mentrestant, Fahim, el fill, juntament amb Feriel i Reda, els seus amics, deambulen per un Alger que es tanca a poc a poc sobre si mateix.

The Poetess

STEFANIE BROCKHAUS, ANDREAS WOLFF [ALEMANYA, EMIRATS ÀRABS UNITS] - 2017 - 89 MIN - DOCUMENTAL

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

"El poeta del milió" és un *reality show* de poesia àrab que sempre havia estat un concurs exclusivament masculí. No obstant això, una dona va decidir que havia arribat el moment d'aixecar la seva veu, fins i tot darrere del seu vel.

The Reports on Sarah and Saleem

MUAYAD ALAYAN [PALESTINA] - 2018 - 132 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A CATALUNYA

Drama sobre la relació adult-tera de Sarah, una dona israeliana que dirigeix un cafè a l'oest de Jerusalem, i Saleem, palestí de Jerusalem Est que treballa com a repartidor. Els seus cònjuges s'adonen dels enganys de les seves parelles després que Saleem i Sarah es barallin en públic, i això situa Saleem en el punt de mira de les forces de seguretat israelianes. **Diumenge 18 de novembre, 17.15 h: Projectió de *The Reports on Sarah and Saleem* i presentació del llibre *Nakba. 48 relats de vida i resistència a Palestina* a càrrec de Salah Jamal, autor del llibre**

Tres caras / Se rokh (Three faces)

JAFAR PANAH [IRAN] - 2018 - 100 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A CATALUNYA

Una famosa actriu iraniana rep el vídeo inquietant d'una jove demanant ajuda per fugir de la seva família conservadora. Llavors demana al seu amic, el director de cinema Jafar Panahi, que l'ajudi a entendre si es tracta d'una manipulació. Junts emprenen camí cap al poblet de la noia a les remotes muntanyes del nord-oest, on les tradicions ancestrals continuen regint la vida local.

Tunisia: Justice in Transition

RICARD GONZÁLEZ, MARC ALMODÓVAR [CATALUNYA] - 2017 - 52 MIN - DOCUMENTAL

La veu colpidora de Latifa, vídua de Kamal Matmati, sindicalista

i activista polític assassinat el 1991 en una comissaria de policia de Gabès (Tunísia), obre el documental. La Instància de la Veritat i la Dignitat fou creada el 2014 amb l'objectiu d'investigar els abusos comesos per l'Estat durant les dècades de tirania, revelar la veritat i compensar les víctimes. En l'actualitat, la Comissió no està exempta de controvèrsia, i moltes veus crítiques dubten de la seva independència.

Divendres 9 de novembre, 19.15 h: Projectió de *Tunisia: Justice in Transition* i posterior debat amb Marc Almodóvar, codirector de la pel·lícula

Vent du Nord / Viento del norte

WALID MATTAR [BELGICA, ESTAT FRANCÈS, TUNISIA] - 2017 - 89 MIN - FICCIÓ

Al nord de l'Estat francès, la fàbrica d'Hervé acaba de ser deslocalitzada. És l'únic obrer que es resigna, ja que Hervé somia una altra vida: ser pescador i transmetre aquesta passió al seu fill. A l'extraradi de Tunis hi ha una fàbrica deslocalitzada.

Foued es queda a l'atur. És l'ocasió per ocupar-se de la seva mare i, sobretot, per seduir la noia que estima. Els camins d'Hervé i Foued s'assemblen i es complementen.

We have never been kids / Abadan lam nakon atfalan

MAHMOOD SOLIMAN [EGIPTE, EMIRATS ÀRABS UNITS, LIBAN, QATAR] - 2015 - 104 MIN - DOCUMENTAL

ESTRENA A CATALUNYA

Una família en el caos d'uns esdeveniments històrics: després de separar-se del seu marit, Nadia es veu obligada a criar sola els seus quatre fills. Es guanya la vida amb dificultat com a esmoladora ambulante als carrers del Caire. Tot i la pobresa material, s'esforça a donar valors i una educació als seus fills. S'interessa per la política i està atenta al que passa al seu voltant. L'esclat de la Primavera Àrab i la caiguda del règim de Mubarak fan que Nadia recuperi l'esperança. Però la situació caòtica que la segueix engendra profundes ferides en el si de la família. La pel·lícula, rodada en un període de tretze anys, explica la impressionant història d'una *mare coratge* egípcia.

Divendres 9 de novembre, 21.30 h: Projectió de *We have never been kids* (Mai vam ser nens) i posterior debat amb Marc Almodóvar, autor del llibre *Egipte rere la barricada*

Yomeddine

ABU BAKR SHAWKY [ÀUSTRIA, EGIPTE, ESTATS UNITS] - 2018 - 93 MIN - FICCIÓ

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

Un leprós copte i el seu aprenent orfe deixen els confins de la colònia de leprosos per primera vegada i s'embarquen en un viatge a través d'Egipte per buscar el que queda de les seves famílies.

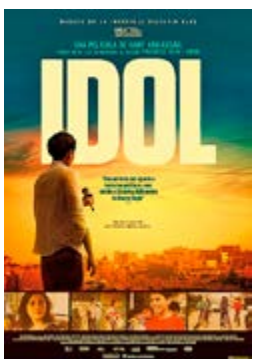
SECCIÓ: LA MOSTRA.EDUCA

Azur & Asmar / Azur et Asmar

MICHEL OCELOT [BELGICA, ESTAT ESPANYOL, ESTAT FRANCÈS, ITÀLIA] - 2006 - 99 MIN - ANIMACIÓ

Hi havia una vegada dos nens que van ser criats per la mateixa dona: Azur, de cabells rossos i ulls blaus, era fill d'un noble, i Asmar, morè i d'ulls negres, era fill de la nodrissa. Tots dos van créixer com si fossin germans fins que el destí els va separar violentament, i fins i tot van arribar a convertir-se en rivals. Tots dos busquen la fada Dijins al Magreb medieval, i això farà que es retrobin

Idol / Ya Tayr El Tayer (Arab Idol)

HANY ABU-ASSAD [ARGENTINA, EGIPTE, EMIRATS ÀRABS UNITS, PAÏSOS BAIXOS, QATAR, REGNE UNIT, PALESTINA] - 2015 - 84 MIN - FICCIÓ

Mohammad és un noi de Gaza que somia ser cantant i actuar un dia al teatre de l'òpera del Caire. Juntament amb la seva germana i uns amics munta un grup amateur per animar els casaments i treure una mica de diners. Amb molta tenacitat, el jove aconsegueix escapar de la presó que és Gaza i arribar a les audicions que se celebren al Caire per a "Arab Idol", el popular concurs de talents de televisió. Mohammad empen així el viatge més emocionant de la seva vida, encara que a mesura que arriba a les rondes finals de la competició, s'haurà d'enfrontar a les seves pròpies pors i assumir el control del seu destí per portar esperança i felicitat a tota una regió.

Pel·lícula biogràfica sobre el popular cantant palestí Mohammad Assaf, que segueix la seva vida des de la seva infantesa a Gaza fins a la seva etapa adulta, incloent-hi la seva participació en el concurs de talents "Arab Idol".

¿Y ahora adónde vamos? / Et maintenant, on va où? (Where do we go now?)

NADINE LABAKI [EGIPTE, ESTAT FRANCÈS, ITÀLIA, LIBAN] - 2011 - 110 MIN - FICCIÓ

En el camí que porta al cementiri del poble, una processó de dones de negre afronta estoicament la calor del sol estrenyent contra elles les fotos dels seus marits, dels seus pares o dels seus fills. Unes porten vel, d'altres una creu, però totes comparteixen el mateix dol, conseqüència d'una guerra funesta i inútil. En arribar a l'entrada del cementiri, el seguici es divideix en dos: un musulmà i un cristià. Amb el rerefons d'un país estripat per la guerra, *¿Y ahora adónde vamos?* narra la determinació sense fissures d'un grup de dones de totes les religions per protegir la seva família i el seu poble de les amenaces exteriors. Demostrant un gran enginy, inventant estratagemes, unides per una amistat indestructible, aquestes dones només tenen un objectiu: distreure l'atenció dels homes i fer que s'oblidin de la seva colèra i de la seva indiferència. Però quan els esdeveniments prenen una orientació tràgica, fins on estaran disposades a arribar per no perdre els que encara queden?

El cinema com a eina del jovent per conèixer el món

La projecció de films produïts fora del circuit de Hollywood i les grans multinacionals pot servir per acostar l'alumnat a les múltiples realitats del planeta

Ignasi Franch
@IGNASIFRANCH

Les espectadores estem avesades a l'estètica i la iconografia de l'audiovisual comercial, a les inèrcies del cinema de la globalització realitzat des dels grans centres de producció i els seus punts de vista marcadament anglosaxons. Els darrers anys, Hollywood i la seva perifèria han anat integrant amb més o menys fortuna i intensitat les demandes de representar la diversitat cultural, sexual i ètnica a les seves produccions. Una sèrie de televisió com *Sense8*, de les germanes Wachowski (*Matrix*), ens parla dels vincles entre persones d'arreu del món i ho fa amb una certa sensibilitat. En els seus fonaments, però, no deixa de ser una fantasia estatunidenca que aplica una certa mirada turística a la representació de la realitat de l'Àfrica o l'Índia. Potser algunes creadores i executives de Hollywood hi posen bones intencions, però segueix semblant salutable que arribin a les nostres pantalles, i a les nostres retines, imatges del món realitzades per persones que coneixin directament les realitats específiques de cada zona del planeta.

Des de fa més d'una dècada, l'associació i sala de projeccions Cinebaix aporta el seu gra de sorra a la divulgació del cinema europeu i mundial des de Sant Feliu de Llobregat. En els darrers temps, han consolidat una aposta amb quatre branques: quatre cicles de cinema mediterrani, asiàtic, llatinoamericà i africà. L'objectiu és matisar les limitacions de l'oferta audiovisual conven-

cional i evidenciar que hi ha molta vida més enllà dels grans estudis de Hollywood o de les noves *majors* sorgides d'internet com Netflix o Amazon. Hi ha múltiples motius per obrir finestres a les propostes cinematogràfiques de tot el món: des de conèixer déficits en matèria de drets humans i tragèdies desconegudes o oblidades fins a familiaritzar-se a través de la pantalla amb altres costums, cultures i convencions socials. Xavier Bachs, programador de Cinebaix, recorda: "Les pel·lícules que projectem tracten moltes vegades de problemes molt similars als nostres. Divorcis; conflictes amb els fills, entre col·lectius, entre pobles... Jo crec que el nostre públic agraeix molt que els obrim aquestes portes".

VALORS A 24 FOTOGRAFES PER SEGON

Des de fa una dècada, el cinema cooperatiu Cinebaix disposa d'una oferta formativa orientada a les escoles. "Tots consumim imatges i vivim envoltats de pantalles, però rarament tenim formació audiovisual", lamenta Bachs. Per contribuir a pal·liar aquest déficit, el programa Cinebaix.educa ofereix projeccions de pel·lícules i material de treball orientat a diverses franges d'edat. A través d'aquestes projeccions, l'alumnat de les escoles del Baix Llobregat s'acosta a l'esperit de la Mostra -com el compromís envers el respecte als drets humans- i als diferents cicles que organitza l'associació.

"Volem fer accessible a l'alumnat i al públic del Baix Llobregat el cinema que es fa arreu del món. La idea és incloure pel·lícules diferents de les que està acostumat a veure el públic general. Intentem fer una certa educació de valors a través de films que siguin apropiats

La pel·lícula 'Camino a la escuela' és una de les més projectades al CineBaix

Cartell amb la programació CineBaix Educa 2018-2019

per a l'edat de l'alumnat i que siguin interessants per al centre educatiu", explica Bachs. Segons el programador, quan el jovent coneix un film palestí sobre una persona que s'escapa de la franja de Gaza per participar en un concurs de cant, comença a fer paral·lelismes: "És una manera que l'alumnat comprovi que hi ha coincidències entre la seva realitat i altres realitats del planeta que poden semblar molt llunyanes però que, amb la mobilitat de persones, no ho són tant. Ahora, intentem parlar de coses que ens passen ben a prop, perquè a Sant Feliu tenim polèmiques amb els oratoris, gresques entre col·lectius... El cinema pot ser una eina de comprensió".

Els responsables de Cinebaix.educa desitgen que l'experiència no quedi solament en una projecció, en una activitat extraescolar de caire bàsicament lúdic. Per aquest motiu, l'equip de l'associació confecciona guies didàctiques que han de servir d'acompanyament per desenvolupar a les aules els diversos temes que pot suggerir cada film. Les propostes per al curs 2018-2019 inclouen films coneguts com l'oscaritzada coproducció indobritànica *Slumdog millionaire*, un conte de misèria, delinqüència i esperança que té lloc a l'Índia, i que pot servir de porta d'entrada accessible a la realitat del gegant asiàtic.

L'equip de Cinebaix Educa confecciona guies didàctiques que han de servir d'acompanyament

Com explica Bachs, es tracta de fer un treball d'acostament a la realitat cinematogràfica mundial: "Anem provant, anem experimentant i observant com reacciona el públic. Quan va néixer Cinebaix érem molt estrictes, apostàvem per un cinema molt d'autor, i hem anat aprenent. No totes les pel·lícules han de ser molt dures, perquè no volem que el públic tingui una mala experiència, sinó que torni a sentir les ganes de provar quelcom diferent. En l'àmbit formatiu, *Wonder* és una pel·lícula que passa molt bé, o també *Camino a la escuela*, que la projectem constantment perquè ens la demanen molts professors". L'equip responsable de Cinebaix estudia tota mena de peticions: "De vegades ens demanen una pel·lícula que sigui un premi per l'alumnat, que sigui molt distreta i serveixi sobretot per diver-

La protagonista de 'Supa Modo', una nena keniana que somia amb tenir superpoders

tir-se, i també ho fem. I projectem pel·lícules sota demanda de les escoles i els instituts. És un recurs que també té molta acceptació", explica Bachs.

Altres títols de la temporada 2018-2019 de Cinebaix.educa han estat estrenats comercialment, de manera limitada, al nostre país. És el cas, per exemple, de les pel·lícules cubanes *Viva Cuba* i *Conducta*, dues de les representants llatinoamericanes de la programació formativa de Cinebaix: la primera, més amable de veure; la segona, més angulosa per la duresa d'algunes de les situacions que mostra. Entre l'oferta també trobem descobriments com el film kenian *Supa Modo*, l'agre-

dolça història d'una nena malalta de càncer que somia amb tenir superpoders. El realitzador Likarion Wainaina esguarda la realitat local amb un llenguatge cinematogràfic accessible que arriba a remetre a l'indie estatunidenc. El gran desconegut per al cinèfil global, el cinema africà, no necessàriament entra en oposició frontal amb els codis del cinema comercial.

PER LA COMPREENSIÓ ENTRE PERSONES I COL·LECTIUS

Aquesta oferta formativa i els diferents cicles de cinema llatinoamericà, àrab o africà poden servir de punt de trobada i entesa entre ciutadania de diferents ascendències. Bachs, però, reconeix que queda molta feina per fer en aquest aspecte. "De vegades ens costa molt arribar a alguns col·lectius, tot i que ho intentem amb presentacions, cinefòrums... La comunitat rifenya, per exemple, ha respost molt bé en algunes ocasions. I l'escola d'adults té força alumnat llatinoamericà i àrab que s'hi implica. En tot cas, hem de reconèixer que no sempre tenim els resultats que ens agradarien".

El programador de Cinebaix també pren nota dels comentaris que li fan arribar. "Alguna vegada ens han dit que, com que apostem pel cinema compromès, tendim a projectar pel·lícules de desastres i misèries, i potser és veritat. En cap cas voldríem contribuir a estigmatitzar, només volem acostar l'audiència a les complexitats del món. Potser hem de difondre més pel·lícules que no siguin especialment dures, que tractin problemes d'una intensitat similar als que tenim nosaltres". La prioritat, en aquest aspecte, és la projecció per a escoles i instituts: "Per a nosaltres, aquesta és la gran esperança, arribar al jovent".

Infants en estat d'emergència crònica

La guerra del Iemen fa estralls entre la població menor d'edat, amenaçada pels reclutaments forçats de les milícies i el tràfic de persones

Laura Silvia Battaglia
Sanà (Iemen)

Quan toquen les cinc de la tarda, Aisha al-Samer comença a mirar obsessivament el rellotge. És l'hora del magrib, l'oració nocturna. Si el seu fill Mohammad no arriba en els següents vint minuts, s'enganxa al telèfon. "Ja li he explicat que, després d'aquesta hora, no ha d'estar pel carrer i li he recomanat que es mantingui lluny dels *check-points* i les males companyies". Al-Samer viu a Hatarish, un suburbi al nord de Sanà, amb el seu marit i quatre fills. Els altres tres ja estan casats. Viuen en una casa familiar, en un camí de terra que costea la principal via de sortida de la ciutat, enmig del caos dels mercats urbans i la terra àrida, on s'alternen les figues de moro amb fileres de vinyes seques. Mohammad torna a casa tan bon punt el sol oblic del capvespre banya les últimes gallines que picotegen pel pati i entre les escombraries disperses pels afores de la casa. Uns residus que, des que la guerra ha empitjorat, ja ningú recull. Entra a casa i s'estira al sofà. Si l'electricitat funciona i hi ha prou combustible al generador, comença a conversar per WhatsApp.

"Estic preocupada per en Mohammad i pels altres nois de la seva edat", diu al-Samer sobre el seu fill de quinze anys, que ja no és un nen però encara no és un home. "El nostre veïnat és tranquil, però les famílies estan amoïnades: hi ha sovint notícies de segrestos de nois de la seva edat que desapareixen sense deixar rastre. A alguns els veuen després als *check-points* dels rebels, col·locats de cat [substància estupefaent]. Si, en canvi, la cosa va malament, les famílies reben directament la notícia de la seva mort: els houthis els porten al front de guerra".

Els adolescents són potencials tropes fresques: temeraris i sense cost

Els adolescents iemenites com Mohammad són potencials tropes fresques: joves, inexperts, temeraris i sense cost. Els bàndols en conflicte ho saben i fan tot el possible per cooptar-los. Mohammad no fa comentaris sobre les preocupacions de la mare, però confirma allò a què pot portar l'*horror vacui* d'un adolescent en temps de guerra: "Afortunadament l'escola està oberta de nou, però durant sis mesos no hi anava ningú. Jo m'avorria mortalment. No tens alternatives: o vas al carrer a jugar o, si hi creus, prens l'altra via. Alguns dels meus amics han pres la via i no els he vist des de fa molt temps".

Un informe recent d'Amnistia Internacional sobre el reclutament de nens soldats per part de les milícies houthis confirma les preocupacions d'al-Samer i de les mares com ella. Segons testimonis recollits en l'informe, moltes famílies accepten el reclutament amb la promesa d'un pagament d'entre 20.000 i 30.000 rials al mes -entre 80 i 120 dòlars- si el nen es converteix en un *màrtir*. El paquet de reclutament també promet, en cas de mort, pòsters que s'exhibirien permanentment al barri i honors tribals. Es dona per descomptat el paradís

com a destinació final, tant per la jove edat dels combatents com per la mort heroica.

També les agències de l'ONU han documentat més de 1.500 casos de nens reclutats per les dues parts des que va començar la guerra el març de 2015. Segons les seves xifres, el 60% dels infants morts o ferits es deuen a accions comeses per la coalició liderada per l'Àràbia Saudita, mentre que un 20% són atribuïbles a rebels houthis.

Ja abans del conflicte, Human Rights Watch tenia constància de reclutament de nens soldats al país. Però la guerra ha empitjorat una realitat que per als infants del Iemen -el país més pobre del món àrab- sempre ha estat força difícil. Manca d'accés a aigua i aliments,

desnutrició, condicions sanitàries desastroses, baix nivell d'escolarització, matrimoni infantil... són alguns dels aspectes més crítics d'una vida en estat d'emergència crònica, sobretot per a la població de les zones rurals, dels barris pobres o per als *muhamasheen* -els pàries la societat iemenita, gairebé tots de pell negra. També per a les persones refugiades de la banya d'Àfrica o per a la població de les zones del nord, bolcades en guerres internes des dels primers compassos del segle XXI.

TRÀFIC DE MENORS

Mohsen ve d'allà, de Sadaa, una localitat propera a la frontera amb l'Àràbia Saudita. Porta anys bloquejat al

Centre de Protecció de la Infància a Haradth, on va arribar després de ser víctima de la venda i tràfic de persones cap al veí regne wahhabita. El vam conèixer per primera vegada el 2014 en aquest mateix centre, quan encara era un nen. Avui és un adolescent esprimitxat: "La meua mare va morir i el meu pare es va traslladar a l'Àràbia Saudita per treballar-hi. Ens va deixar, a mi i a les meves cinc germanes, sols. Una tieta anciana va tenir cura de nosaltres. Un dia, un conegut del poble se'm va emportar assegurant-me que em duia a veure el meu pare a Riad. Però només arribar aquí, a Haradth, a la frontera amb l'Àràbia Saudita, em va obligar a demanar almoïna al carrer. L'endemà, vaig veure un cec

Un infant
agafa un rifle
AK-47 al Iemen

al costat del carrer on m'havia refugiat durant la nit. L'home em va demanar ajudar per a travessar-lo. Tan bon punt havíem creuat el carrer, va arribar un cotxe. Em van carregar i el cec va desaparèixer. Vaig acabar a l'Àràbia Saudita, on un home em va ensenyar a traficar amb drogues. Al cap d'un mes, una tarda, em va agafar la policia. Em van enviar directament a la frontera i vaig passar dues nits a la presó. Després em van repatriar i em van posar aquí. Van estar buscant els meus familiars durant un any, però no va venir ningú. Llavors va esclatar la guerra i em vaig quedar aquí. En realitat, mai me n'aniria d'aquí".

Mohsen és només un dels 500 infants que cada mes, segons Unicef, ja el 2013 eren segrestats d'entre les famílies necessitades o venuts per elles per un màxim de 1.000 dòlars per creuar la frontera i exercir activitats il·legals a l'Àràbia Saudita. La guerra no ha interromput el negoci del tràfic de menors: només l'ha desviat en un altre lloc. Avui, Haradth, la Ciudad Juárez del Iemen, té la frontera blindada. Ja no es pot passar a l'Àràbia Saudita. Al contrari, cal preocupar-se de no ser colpit per cap de les bombes que llancen els avions de la coalició. Ara la frontera més transitada és la marítima, a través del port de Mukalla, al sud del país. Aquí, segons l'ONG The Muna Relief Organization, centenars d'infants d'entre 6 i 15 anys haurien estat segrestats amb fins d'exploatació sexual. Segons l'organització, el tràfic es relaciona amb la xarxa d'AQAP (Al-Qaeda a la península Aràbiga), que fins fa poc controlava la ciutat de Mukalla, on havia establert un califat independent, i sobretot el port.

Segons Unicef, cada mes són segrestats 500 infants de famílies necessitades

L'ONG basa el seu informe en una sèrie de testimonis d'Abyan -ciutat i governació en la qual sempre ha tingut un ampli suport. A la zona del port de Mukalla, un expolicia iemenita, la identitat del qual roman anònima per raons de seguretat, va explicar que "els infants víctimes del mercat de la prostitució estan destinats a clients rics dels països del golf Pèrsic. Salpen des del port de Mukalla en direcció a Etiòpia o Djibouti, i d'allà als països del Golf, o directament des de Mukalla fins a la destinació del client. Al-Qaeda ha guanyat milions de dòlars amb aquest tràfic i la guerra ha accelerat el negoci". Nabil Fadel, director de l'ONG iemenita Yocht, creada per combatre el tràfic de menors, encongeix les espatlles a la seva oficina de Sanà: "Abans de la guerra, aquests delictes no estaven en el focus de la policia perquè el seu objectiu era lluitar contra el terrorisme; ara la situació ha empitjorat. Si abans les famílies cooperaven mínimament, tot i ser recalcitants a posar denúncia, ara ja ni tan sols responen. En aquest país, la por a l'estigma social és més forta que la guerra".

Líbia: una col·lecció de conflictes

La profunda divisió de tots els actors que operen al país àrab, agreujada per les ingerències exteriors, han fet impossible qualsevol reconciliació nacional

Marc Español
@MESPAÑOLESCEFET

Des de les acaballes del passat mes d'agost i fins a finals de setembre, la delicada estabilitat que havia caracteritzat durant un any la ciutat de Trípoli va quedar al descobert de forma abrupta. En un tancar i obrir d'ulls, la ciutat es va convertir en l'escenari d'una cruenta batalla que va esclatar quan una aliança de milícies va precipitar-se sobtadament sobre el sud de la població, en un intent d'expulsar els quatre poderosos grups armats que la controlen i que amb el pas dels anys han anat acumulant cada vegada més poder.

El dilema de fons d'aquells enfrontaments era que Trípoli no és una ciutat qualsevol, sinó la capital del país. I allà s'hi ha establert el Govern d'Acord Nacional (GNA) des de principis de 2016, poc després de formar-se com a govern interí de Líbia amb el vistiplau de la comunitat internacional. El GNA, però, mai va ser dotat amb un exèrcit, de manera que, des d'un bon principi, ha hagut de confiar la seguretat de la seva ciutat i la de les parts occidentals del país que controla a diverses milícies, que al seu torn van acceptar l'encàrrec pels lucratis recursos que els reportaria parasitar una nova estructura d'estat.

Enfrontaments recents a Trípoli han deixat 117 víctimes mortals i 5.000 famílies desplaçades

A la llarga, aquestes milícies no s'han arribat a unificar, sinó que segueixen operant de manera autònoma, la qual cosa genera ferotges lluites de poder entre elles cíclicament, com la viscuda a finals d'aquest passat estiu a Trípoli. En total, 117 persones van morir, 581 van quedar ferides i 5.000 famílies van haver de fugir de casa. La situació va deixar, una vegada més, en evidència la debilitat del bloc del GNA, que no només és incapaç de ser reconegut per tothom com l'autoritat legítima del país, sinó que a més no controla ni la seva capital ni les milícies que sobre el paper l'haurien de protegir.

A l'altra cara de la moneda, qui tampoc evita que es qüestionï la seva autoritat al país és el bloc de l'autoproclamat Exèrcit Nacional de Líbia (LNA), liderat per l'home fort a la meitat est del país i el principal enemic del GNA: el mariscal Khalifa Haftar. Prova d'això és que

el mes de febrer d'enguany van tenir lloc importants disturbis a la ciutat oriental de Bengasi, quan es van començar a difondre rumors que el líder d'una milícia salafista local afí a l'LNA podria ser extradit de Líbia per Haftar en compliment d'una ordre d'arrest emesa per la Cort Penal Internacional (CPI).

En total, una nit de pressió als carrers de Bengasi va ser suficient perquè Haftar cedís i alliberés el líder de la milícia, evidenciant la fragilitat de l'LNA en una de les seves ciutats més important a Líbia, així com la capacitat del mateix Haftar per imposar la seva ferotge autoritat sobre les milícies que, teòricament, es troben sota el seu comandament.

Malgrat les diferències, els esdeveniments de Trípoli i Bengasi il·lustren les limitacions de la divisió bicèfala que se sol fer del tauler libi. D'acord amb aquesta anàlisi, el país es troba partit en dos grans blocs: el del GNA, que controla bona part de l'oest del país i té Trípoli per capital, i el de l'LNA, que controla la major part de l'est de Líbia i té en Tobruk i al-Bayda les seves ciutats de referència. Per consolidar aquesta fractura, els dos blocs tenen un parlament, un banc central, un primer ministre o una empresa petroliera nacional preferida.

Sobre el terreny, però, Trípoli i Bengasi posen en relleu que ambdós blocs són molt fràgils i no expliquen la complexitat de l'atomització libia en una autèntica plèthora de conflictes.

DE L'ÀMBIT LOCAL AL GENERAL

"El conflicte a Líbia pot ser descrit [millor] com una col·lecció de conflictes locals on tribus, ciutats i comunitats competeixen pel control de les seves respectives localitats i, si són suficientment poderoses o estan geogràficament situades a la part correcta, per cooptar institucions nacionals i aprofitar-se del fet d'associar-s'hi", detalla Tarek Megerisi, investigador al Consell Europeu de Relacions Exteriors (ECFR). Per aquest motiu, dividir Líbia entre les forces de l'est i l'oest "és una descripció massa simplista de la realitat sobre el terreny, on ambdues parts estan formades per una gran quantitat de grups que, fins i tot [si els entenem] com a coalicions, no ofereixen una descripció acurada del mapa de milícies que cobreixen el paisatge libi", apunta Megerisi. I afegeix: "Generalment el control sobre el terreny l'exerceixen milícies locals que després poden unir-se en coalicions més grans quan hi ha un conflicte major".

Sovint oblidat, dins i fora del país, es troba el sud de Líbia, que s'erigeix com un cas molt més desamparat i pobre que els territoris del nord-est i nord-oest, i que depèn en bona mesura de les rutes de contraban i de les infraestructures dedicades al petroli de la zona. "Des del final de la revolució [de 2011], la situació del sud de Líbia ha estat marcada per una guerra entre tribus i comunitats que comparteixen ciutats", segueix l'investigador de l'ECFR, que assenyalava que aquesta només ha empitjorat "pels intents d'involucrar-s'hi de les forces

més grans del nord, [que busquen] impulsar la seva posició a escala nacional". "Tota aquesta divisió", conclou Megerisi, "ha fet el procés de reconciliació libi molt més complicat perquè hi ha molts grups i interessos per administrar". A més, "també ha afectat el procés de construcció de l'estat", continua, "ja que és difícil tenir un govern capaç d'exercir influència en tot el país o d'assignar imparcialment els recursos de poder".

Lluny de ser fruit únicament de les disputes internes, aquesta divisió d'actors que es viu actualment a Líbia ha estat reforçada per les ingerències exteriors, igualment dividides i desarticulades. Així, tot i que oficialment molts dels països involucrats en l'arena libia afirmen fer costat al full de ruta promogut per les Nacions Unides (ONU), sobre el terreny apadrinen i donen suport al grup que millor pot garantir els seus interessos.

CONSTRUIR DES DE LA BASE

Degut a la disfuncionalitat o al col·lapse de les institucions nacionals líbies i al fracàs i la paràlisi de les iniciatives que n'han promogut la integració, l'atenció s'ha començat a desplaçar de forma cada vegada més recurrent cap a les municipalitats. Actualment, moltes de les necessitats més elementals de la població libia queden sovint desatesses pel desgast generalitzat de set anys de conflicte, de manera que els municipis són vistos com un canal que podria ajudar a aportar ordre i garantir serveis bàsics des de baix. "Concedir poder a les municipalitats brinda l'oportunitat

de practicar el govern des de la base, des d'on es poden comprendre les necessitats i les demandes locals i oferir els serveis bàsics necessaris per a la vida de cada dia", explica des de Trípoli l'activista Ehab Abdulgader, que agrega: "Líbia és un territori tan vast que els municipis poden fer-ho molt millor que un govern centralitzat quan es tracta d'oferir serveis".

Necessitats bàsiques són desatesses pel desgast de set anys de conflicte

Per caminar cap aquesta direcció, ja s'han celebrat diverses reunions d'alcaldes d'arreu de Líbia, entre les quals destaca una celebrada a Tunis a finals de 2017. Agrupant més de 90 alcaldes, es van posar sobre la taula les reptes comuns com les limitacions per oferir serveis, la inseguretat o les dificultats econòmiques, i es van debatre propostes de descentralització que permetin reforçar l'autoritat i les capacitats dels municipis, per tal

d'afrontar conjuntament maneres de buscar una sortida a les necessitats més immediates.

"Quan et fixes en les tendències generals de Líbia, hi ha problemes com la falta de liquiditat o d'oportunitats de treball que són compartits a escala nacional", defensa Abdulgader, però "a escala municipal cada regió té definitivament les seves necessitats [particulars]". L'activista, però, alerta que la descentralització d'una part del poder cap als municipis ha d'anar acompanyada de la insistència per vertebrar també institucions a escala nacional, que són les que en última instància podrien aportar l'estabilitat avui absent en un estat fallit. "La gent ha d'anar amb compte en debatre sobre poderament municipal, ja que aleshores es corre el risc de ser massa localista i perdre la idea nacional", apunta.

Una situació que a llarg termini algunes veus consideren massa dèbil per poder fer front a alguns dels problemes més importants que es viuen a Líbia, com els grups armats que hi operen o la seva extensa xarxa de recursos. "S'han de prendre mesures difícils i penes adequades perquè [aquests grups] es prenguin les coses seriosament", explica, també des de Trípoli, Mhanned, un activista pels drets humans. "Les reunions i discussions no tindran gaire efecte sense ser contundents", conclou, i en algun moment serà necessari assumir "responsabilitats i adoptar mesures estrictes" per bastir i vestir una nova Líbia.

Brigadistes del sud

Centenars d'activistes dels països àrabs van viatjar fins a la península durant la Guerra Civil Espanyola; en gran part es van incorporar a les brigades internacionals per enfrontar-se a les tropes africanes reclutades per Franco

Marc Almodóvar
@ALMOTUIT

"A quí va vessar la seva sang", diu Salvador Melguizo amb les mans plenes de pols mentre assenyalava un erm altiplà del Baix Aragó, a pocs quilòmetres de Casp. L'arqueòleg forma part del grup de treball de l'Associació Baixaragonesa d'Agitació i Propaganda, un grup d'apassionats per l'arqueologia i la història que, entre d'altres, s'han decidit a fugar la terra a la recerca de les restes de combatents del bàndol republicà espargides pel front d'Aragó.

Avui treballen a Miraflores, on es van viure alguns dels episodis més cruentos de la batalla de Casp. "Això estava predestinat a ser una escabexina", afirma Melguizo. La diferència de tropes era de 3 a 1; la de bateries, de 21 a 1, i l'aviació, de 100 a 0. "Després del bombardeig, venia el cos a cos; era la guerra calculada com a terror", afirma. Però, malgrat tot, el bàndol republicà encara va aguantar uns quants dies. "Prova de la duresa d'aquells atacs és la mort del comandant de les tropes en aquest cim, mentre aren-gava els seus a combatre les tropes de Franco", afegeix.

Entre 400 i 600 combatents van venir de llocs com Algèria, Egipte, Síria, Palestina o el Marroc

Rabbah Oussidhoum, cabilenc d'origen algerià, era aquest comandant del Batalló Comuna de París que acabaria perdent la vida aquell ja llunyà 27 de març de 1938 entre els matolls de Miraflores. Queia als 35 anys, després d'una vida dedicada a la lluita contra el colonialisme. Primer al Rif, enrolat amb els rebels d'Abdelkarim, i després sent cara visible en la subcomissió africana de la secció colonial del Partit Comunista Francès a l'extraradi obrer del París dels anys trenta. Curiositats de la vida, acabaria morint a mans de les tropes rifenyes reclutades pel general Franco. El seu amic René Cazala, pied-noir algerià que el rellevaria en la comandància del batalló, escriuria: "Tràgic destí, el camió de la independència nord-africana assassinat per aquells a qui volia alliberar".

Quan el juliol de 1936 una insurrecció militar es va estendre pel protectorat espanyol del Marroc en contra del govern de la República, va començar un intens reclutament de tropes per assaltar la península. L'Exèrcit

El comandant Oussidhoum

Colonial d'Àfrica, format per desenes de milers de soldats del Rif marroquí, es va convertir en una força bruta que es demostraria decisiva per al desenllaç de la Guerra Civil Espanyola. Prop de cent mil persones nord-africanes acabarien combatent, moltes per la força, contra la República, i van forjar un mite que encara s'arrossega avui, el dels anomenats *moros* de Franco. Aquesta és la història coneguda. La que resulta menys coneguda és la d'aquells centenars de persones vingudes del nord d'Àfrica i de països del món àrab per fer precisament tot el contrari: combatre el feixisme a l'Estat espanyol. Donada la complexitat dels registres de reclutament de l'època, les xifres ballen. Entre 400 i 600 combatents van venir de llocs com Algèria, Egipte, el Líban, Síria, Palestina, l'Iraq, l'Aràbia Saudita o el mateix Marroc per defensar la República.

Malgrat que l'acaparadora majoria eren d'origen algerià i van enquadrar-se a les Brigades Internacionals, hi ha històries de tots colors. Com la del palestí Nadjati Sidqi, enviat per la Internacional Comunista (Komintern) a Madrid per muntar una campanya de propaganda destinada a la Guàrdia Mora que combatia amb Franco i que acabaria passejant-se pel front megàfon en mà cridant consignes en àrab. O l'aviador Mohamed Belaidi, que formaria part de l'esquadró d'André Malraux i que cauria mort a Xiva abatut per uns Heinkel alemanys. O la pedagoga pied-noir Lissette Vincent, que treballaria incansablement a la rereguarda com a voluntària a l'orfenat Lorca de Santa Coloma de Gramenet. O el tangerí Hachmi *Rubio*, un boxejador amant de l'aventura que acabaria defensant la ciutat universitària de Madrid de

El rotatiu *L'echo* d'Alger informava de la presència de brigadistes algerians

flicte. Majoritàriament simpatitzen amb la República, a qui veuen més propera als seus interessos anticolonials. Però la implicació varia segons el seu posicionament ideològic. Evidentment, els sectors comunistes i anarquistes són els més decidits a participar-hi, en contrast amb un suport tebi del sector més liberal que resta a l'expectativa dels efectes de la victòria del Front Popular de Leon Blum a la metròpoli de l'Estat francès. Expectatives que, no cal dir-ho, seran decebedores pels interessos anticolonials.

A Algèria, aquesta situació s'exemplifica en la diversitat de posicions entre l'Etoile Nord i l'Africaine de Messali Hadj, que simplement fa proclames generals a favor de la República, recull algunes ajudes i intercanvia cartes amb el president Azaña, i la resta del moviment comunista, partidari d'organitzar un reclutament. Malgrat tot, ràpidament es munten comitès de suport republicans i s'organitzen xerrades per explicar la situació i recollir material per a la causa. La primavera de 1937, els diversos comitès sorgits decideixen unir forces en el Comitè Algerià d'Ajuda al Poble Espanyol amb l'objectiu de difondre la causa republicana, recollir ajuda i coordinar l'acollida de l'exili espanyol a Algèria.

Moltes d'aquestes campanyes, és cert, sovint les encapçala ciutadania d'origen europeu, fins i tot espanyola resident a la zona. Nogensmenys, Orà, ciutat molt propera i estretament vinculada a les Balears, serà la zona que més bull. El setembre de 1936, una bomba explota davant del consolat espanyol a la ciutat. Pocs dies després, el cònsol espanyol a Sidi-Bel-Abbès, resident a 70 quilòmetres, també és atacat. Al novembre, en saber-se l'arribada feixista a Madrid, es produeixen enfrontaments entre sectors partidaris i detractors de Franco als carrers de la ciutat. La policia hi intervé i acordona el consolat espanyol. L'endemà es repeteixen les baralles entre paletes pel color d'una bandera espanyola. El tema és constant a la premsa local, que recull que al desembre 5.000 sindicalistes envien la seva salutació fraternal l'antifeixisme espanyol.

El maig de 1939 se celebrà a Beirut el primer Congrés Antifeixista dels països àrabs

La situació es repeteix en altres països. L'agost de 1936, el centre de Tunis acull una manifestació massiva organitzada en una estranya unió pels Destourians i el Front Popular que acaba amb parlaments del líder sobiranista Ben Youssef. A la Palestina britànica, llavors sumida en plena revolta àrab contra el mandat britànic seguint la mort d'Ezz al-Din al-Qassam, passa quelcom similar. El conflicte espanyol és motiu de debat entre intel·lectuals palestins i sionistes, que tracen les similituds i diferències amb el cas espanyol. Un debat que es trasllada a les publicacions humanistes del moment, com la libanesa *Taalía*, que recull nombrosos articles sobre el conflicte i l'ascens del feixisme. A les seves pàgines, de fet, hi trobem avenços editorials de dos dels llibres que es publicarien en àrab sobre la guerra civil: "La tragèdia d'Espanya", de Nassib El-Ikhtiar, i "Els àrabs i la guerra civil a Espanya", escrita pel palestí Sidqi sota pseudònim.

La preocupació per l'ascens dels feixismes culminaria el maig de 1939 amb la celebració a Beirut del primer Congrés Antifeixista del món àrab, amb representació de 32 organitzacions vingudes de tot el món àrab unides sota una consigna: "Combatem el feixisme".

12a edició

MC

LA MOSTRA DE CINEBAIX

mostra.cinebaix.cat

Sant Feliu de Llobregat

Cinema de la Mediterrània i del Llevant

Del 8 al 18 de novembre de 2018

Cinema llatinoamericà

Del 28 de març a l'1 d'abril de 2019

Cinema asiàtic

Del 24 al 28 de gener de 2019

Cinema africà

Del 23 al 27 de maig de 2019

l'avenç feixista. O l'anarquista cabilenc Mohanad Sail, un pacifista d'acció forçat a agafar un fusell per unir-se al grup internacional de la columna Durruti. O el desen-cisat Víctor Tabbush, un egipci que es desenganyaria del comunisme a l'Estat espanyol i intentaria desertar amagat entre caps de fruita en un vaixell al port de Barcelona abans d'acabar-ho pagant amb una reclusió de setmanes a la Model.

RAONS PER ENROLAR-SE AL FRONT ANTIFEIXISTA

Les històries són tantes i tan variades com els noms que les protagonitzen. Però què va portar a travessar la Mediterrània aquest mig miler de combatents? La veritat és que la notícia de l'alçament militar va córrer com la pólvora per tot el Magreb. La zona, clarament marcada pel període d'entreguerres i l'auge dels moviments d'allibera-ment, tradueix el conflicte espanyol al seu terreny. Per una

banda, el reclutament feixista no resulta tan plàcid com sembla. Diversos caps tribals són executats en negar-se a cedir a les voluntats de la sublevació. Les insurreccions són constants; és especialment destacada la de Tetuan, l'estiu de 1937, on manifestacions en què es demanava la mort de Franco van acabar amb 80 morts. El govern de la Repùblica enceta alguns intents per desestabilitzar la zona del Rif. Contacta líders independentistes del Rif, però la poca ambició política d'uns sectors republicans espanyols poc o gens disposats a cedir autonomia a la regió (en part co-accionats per l'Estat francès) frustren tot intent de girar la truita a la zona del protectorat. El sobiranisme rifyen des-confia d'un govern republicà que l'ha seguit maltractant durant els sis anys d'experiència republicana i, davant la manca de garanties, la negociació fracassa.

Però més enllà d'això, els moviments d'alliberament nacional del Magreb debaten la seva implicació en el con-

La Mediterrània sud, una costa en perill

L'abocament de plàstics, l'increment del nivell del mar pel canvi climàtic i les indústries europees deslocalitzades i altament contaminants amenacen les costes de la ribera africana d'un mar que acull el 31% del turisme mundial

Ricard González
@RICARDGONZ
Tunis

Si el conjunt del planeta s'enfronta a una gravíssima crisi ambiental a mesura que ens endinsem en el segle XXI, la situació de la mar Mediterrània és encara més alarmant. A causa de la seva condició de mar quasi tancada, la renovació natural de les aigües és més lenta –es calcula que triga un segle de mitjana. A més, la costa suporta una elevada quantitat de població, amb els conseqüents efectes en termes d'industrialització, abocament de residus, sobreexplotació dels recursos naturals, etc. "Aquestes dinàmiques hi són a les dues riberes, però són especialment preocupants al sud, ja que els seus països no disposen de recursos per reduir els efectes de la pol·lució o per fer que s'apliquin els convenis internacionals o les pròpies lleis", explica Zoé Vernin, una investigadora especialitzada en medi ambient de l'ONG tunisiana FTDES.

Algunes dades ajuden a fer-se una idea sobre el repte a què s'enfronta el malmès *Mare Nostrum*. Tot i que les seves aigües representen menys de l'1% de la quantitat global, "atresora" un 7% de tots els microplàs-

tics (fragments de menys de 5 mil·límetres) a escala mundial, segons un informe del Fons Mundial per la Natura (WWF). És a dir, la seva concentració és d'1,25 milions de fragments per quilòmetre quadrat, quatre vegades més que l'*illa de plàstic* del Pacífic Nord. En bona part, aquesta xifra s'explica per l'explosió demogràfica dels darrers 30 anys: la població de les seves costes ha passat de quasi 100 a 150 milions de persones. La tendència és especialment pronunciada al sud.

No ajuda a la preservació dels ecosistemes que una de les principals indústries de la regió, tant al nord com al sud, de Grècia a Catalunya, passant per Egipte o Tunísia, sigui el turisme, que genera una pesada empremta al medi ambient. Amb el 7% de la població global, la Mediterrània acull el 31% del turisme mundial. Per més inri, tots els informes científics apunten que serà una de les regions on més es faran sentir els efectes del canvi climàtic, amb un augment tant de la freqüència com de la intensitat dels fenòmens climatològics extrems, com les sequeres i inundacions.

EL GOLF DE GABES, RÈCORD DE POL·LUCIÓ

La majoria de dades disponibles sobre la situació de la Mediterrània abracen tot seu conjunt. És difícil trobar estadístiques referides només a la ribera africana. Per

poder auscultar vertaderament el seu estat, cal anar a buscar històries locals. Com la del golf de Gabes, al sud de Tunísia, probablement el punt més negre quant a pol·lució marina de tota la Mediterrània. O almenys, això assegura l'activisme del moviment ambientalista més potent de la ribera sud. La seva història és un bon exemple de l'esvoranc entre el benestar dels països del nord i del sud, també en qüestions ambientals.

La ciutat de Gabes allotja les principals fàbriques del Grup Químic Tunisià, una companyia pública encarregada de l'extracció i el tractament dels fosfats, el recurs mineral més preciós d'aquest país magribí –també el més contaminant. En concret, les seves plantes són a la platja de Shot Essalem. A l'horitzó es retallen les 23 xemeneies que integren el complex industrial petroquímic, que allotja també multinacionals estrangeres. Cada dia, una de les fàbriques aboca al mar 13.000 tones de fosfoguiu, una substància molt contaminant composta d'urani i radi. Un rierol d'aigua negra com el carbó surt de les seves entranyes, i després d'arrossegar-se per un parell de meandres, desemboca a una Mediterrània tenyida d'un color llòbrec. La pràctica està prohibida a la Unió Europea i posa de manifest una de les conseqüències més perverses de la globalització: l'externalització als països del sud dels processos industrials més contaminants, necessaris per a mantenir el vertiginós ritme de consum als països del nord.

A mesura que hom s'apropa al recinte industrial, percep una forta pudor i sent una mena de picor als pulmons. Els dies que la tramuntana bufa amb força, una cortina de pol·lució cobreix tota la ciutat. Fa temps que la població es queixa d'un augment de les malalties respiratòries, l'astèria i el càncer. "Aquí la majoria estem enganxats a això", diu Slah Rhayem, president de la plataforma Dar Jamiah –integrada per diverses ONG ambientals de Gabes–, assenyalant un pot d'esprai per a les afeccions pulmonars. "No tenim un estudi rigorós sobre els efectes de la contaminació, però et puc dir que no passa una setmana sense saber d'un nou cas de càncer", rebla. El govern es va comprometre fa més de tres anys a elaborar un quadre epidemiològic de la regió. Encara no l'ha publicat.

De les 270 espècies de peixos que poblaven el golf de Gabes no en queda pràcticament cap

Malgrat la justificació economicista d'alguns, el balanç de la indústria dels fosfats a Gabes és discutible. Mentre que aporta actualment 3.700 llocs de feina directes i centenars d'indirectes, n'ha destruït una xifra indeterminada. "Avui en dia, per culpa del fosfoguiu, el golf de Gabes és un desert marí. Amb prou feines romanen a la ciutat uns centenars de pescadors dels 5.000 que hi havia, i han de desplaçar-se cada dia uns 100 quilòmetres per poder treballar", es queixa Bechir Zidi, responsable d'una organització ambiental de Shot Essalem. De les 270 espècies de peixos que poblaven el fons marí, no en queda pràcticament cap. El turisme també ha fugit de les paradisíques platges de Gabes, on és prohibit banyar-se.

Relació entre població i turisme a la Mediterrània

7%
de la població mundial

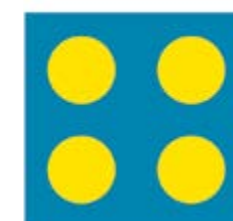

31%
del turisme mundial

Concentració de microplàstics per quilòmetre quadrat

Mediterrània

Pacífic Nord

Increment de la població de la Mediterrània els darrers 30 anys

100
milions de persones

150
milions de persones

Fins i tot el sector agrícola se n'ha ressentit, pels efectes de la pluja àcida i perquè la indústria petroquímica està exhauint l'aigua de les capes freàtiques.

MALS COMUNS, SOLUCIONS COMPARTIDES

L'ecosistema de l'oasi de Gabes, de gran valor en ser l'únic al món situat a la riba del mar, es troba en greu perill. Però no és una excepció. La Mediterrània compta amb un grau de biodiversitat notable tenint en compte les seves dimensions. Tanmateix, un 19% de les seves espècies estan en perill d'extinció, i 19 ja han desaparegut, d'acord amb dades de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura (IUCN). La contaminació i la pesca intensiva en són les principals responsables. I aquest és un mal compartit tant a la ribera nord com a la sud.

També és un problema comú l'augment del nivell del mar a causa del canvi climàtic, que per a la Mediterrània es calcula en un mil·límetre a l'any. Probablement, la regió més amenaçada és el delta del Nil, a Egipte. Es pronostica que un 30% d'aquest territori, on viuen uns 40 milions de persones, podria veure's submergit durant les tres properes dècades. De moment, la salinització de l'aigua ja està provocant una greu destrucció del seu preciós ecosistema, com passa al delta de l'Ebre.

L'augment del nivell de l'aigua dels oceans requereix una resposta global, però amb altres problemes n'hi hauria prou amb un enfocament regional. "Les solucions han de ser comunes. Entre altres raons, perquè moltes de les companyies més contaminants són europees. S'instal·len aquí perquè saben que poden contaminar més", comenta Vernin. En teoria, aprofundir en la cooperació entre els països del nord i del sud en l'àmbit ambiental era una de les prioritats de la Unió per la Mediterrània (UpM). Però,

fins ara, la seva labor s'ha revelat del tot insuficient. Per això, algunes veus defensen un pla més ambiciós: la creació d'una agència ambiental al si de l'UpM.

Algunes crisis ambientals podrien resoldre's fàcilment amb un simple augment dels recursos disponibles per part de les autoritats locals. Aquest és el cas de la badia de Monastir (Tunísia), una regió amb una notable presència del sector tèxtil que compta amb dues plantes de tractament d'aigües completament desbordades. Amb una capacitat de depuració de 2.300 metres cúbics per dia, n'acaben rebent més de 8.000, la qual cosa obliga a abocar al mar una gran quantitat d'aigua contaminada, convertint la badia en una zona d'alt risc tant per les espècies marines com pels éssers humans.

En canvi, altres crisis necessiten la transferència d'una tecnologia ja existent. Aquesta és la solució proposada pel tractament de fosfats a Gabes. "Hem aportat diverses solucions inspirades en les experiències d'altres països. Per exemple, el fosfoguiu, en lloc de llançar-lo directament a la mar, a Espanya és tractat i s'acaba aprofitant en l'agricultura", assegura Mohamed Zrik, diputat del partit islamista moderat Ennahda. Segons Vernin, però, només el 5% de la producció de fosfoguiu mundial s'acaba reciclant.

Davant d'altres problemes més urgents, com la pressió política, l'atur o la corrupció, bona part de la societat de la ribera sud ha considerat que la qüestió ambiental no era una prioritat. Tanmateix, l'èxit del moviment Stop Pollution a Gabes, que ha convocat milers de persones en una mobilització sostinguda durant diversos anys, mostra que la consciència ecològica també està despertant al sud. Un procés en què descansen les esperances de l'atribolada *Mare Nostrum*.

PRESENTACIÓ DE LA MOSTRA**Dissabte 27 d'octubre a les 19.30 h**

Projecció de **Black is Beltza** i presentació del llibre del mateix títol a càrrec de **Fermín Muguruza**, director de la pel·lícula i autor del llibre

CLOENDA DE LA MOSTRA**Diumenge 18 de novembre a les 17.15 h**

Projecció de **The Reports on Sarah and Saleem** i presentació del llibre **Nakba. 48 relats de vida i resistència a Palestina** a càrrec de l'autor, **Salah Jamal**
Proclamació del Premi del Jurat Jove de la Mostra de CineBaix

ENTRADES I ABONAMENTS

Dissabte 27 d'octubre (PRESENTACIÓ DE LA MOSTRA):
Preus habituals de CineBaix

Dijous 8 de novembre (INAUGURACIÓ): **GRATUÏT**

Preu de cada sessió: **4 €**

Socis de CineBaix: **GRATUÏT**
(AMB L'ACREDITACIÓ CORRESPONENT)

Abonament de 6 sessions: 15 €
Tu tries si vols veure 4 pel·lícules o compartir-les amb algú

Abonament de tota la Mostra: 25 €
Personal i intransferible (sempre acompanyat del DNI).
Vàlid per a totes les sessions de la Mostra 2018

VENDA D'ENTRADES I ABONAMENTS:

A la taquilla de CineBaix o
per internet a través de la plataforma Entradium

COM ARRIBAR-HI

RENFE
Sant Feliu de Llobregat
LÍNIES R1 i R4
CONSULTA ELS HORARIS A:
www.renfe.com

TRAMBAIX
Sant Feliu - Consell Comarcal
LÍNIA T3
CONSULTA ELS HORARIS A:
www.tram.cat

BUS
Hi ha vuit línies de Soler i Sauret
CONSULTA ELS HORARIS A:
www.solerisauret.com

NITBUS
LÍNIA N12
CADA NIT DE 22 h A 5 h
CONSULTA ELS HORARIS A:
www.emt-amb.com

LA MOSTRA EDUCA

Consulteu la programació dedicada als centres educatius a:
www.mostra.cinebaix.cat

BIBLIOTECA

Visiteu l'espai dedicat a la Mostra de CineBaix a la Biblioteca Montserrat Roig

8-18 NOV 2018
Sant Feliu de Llobregat

28 pel·lícules
15 països
4 estrenes a Catalunya
7 estrenes a l'Estat espanyol
6 presentacions de llibres
8 debats-cinefòrums
9 documentals
17 pel·lícules de ficció
2 pel·lícules d'animació

ORGANITZACIÓ:

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Llibreria Ossó
Papereria

AMB EL SUPORT DE:

MITJANS OFICIALS:

Directa

EN CONVENI AMB:

Associació
CineBaix

www.cinebaix.com

- Som un cinema associatiu sense ànim de lucre.
- Treballem des del voluntariat i l'autogestió per oferir-te: cinema, òperes i ballets, cinefòrums, la Mostra de CineBaix, sessions per a centres educatius, el Cicle de cinema infantil...
- Utilitzem els serveis financers ètics i solidaris.
- Oferim productes de comerç just, ecològics, alternatius i de proximitat.

AJUDA'NS
A CONTINUAR

FES-TE'N
SOCI